

Posluchače do této třívěté skladby uvede majestátní téma, jež ohraničuje první větu *Pesante*. Následně se mu dostane návratu v závěru celého koncertu, kde do něj ústí zmíněná kadence. Ohlasy tématu však lze zaslechnout napříč celou skladbou, která z jeho materiálu vyrůstá zejména po melodické stránce. Souprava bicích nástrojů je zde pojata do jisté míry jako jeden nástroj, přičemž největší váhu nesou marimba spolu s vibrafonem, které jako laděné nástroje dokážou poskytnout adekvátní možnosti pro skladatelův melodicky založený styl.

Daniel Šniežek

David Paša je absolventem brněnské konzervatoře. Nyní studuje ve třídě Martina Opršála na JAMU. Úspěšně se zúčastnil soutěže mladých talentů Janáčkovy filharmonie Ostrava, díky které v letošní sezoně uvedl v české premiéře *Inkantace* Einojuhani Rautavaary. Kromě studia se David věnuje jak symfonické hudbě v Orchestrální akademii Filharmonie Brno, tak opeře a baletu v orchestru Národního divadla Brno. Částečně se zaměřuje i na populární a rádiovou hudbu, má za sebou vystoupení na Rock for People nebo Colours of Ostrava. Pedagogicky působí na ZUŠ Vítězslavy Kaprálové.

Lenka Titzová je studentkou posledního ročníku na konzervatoři v Brně; studium zakončí českou premiérou sólového marimbového koncertu se symfonickým orchestrem brněnské konzervatoře, který následně uvede i na Smetanově Litomyšli. Od příštího roku bude studovat bicí nástroje na JAMU pod vedením Martina Opršála. Vystupovala s Brno Contemporary Orchestra nebo Filharmonii Gustava Mahlera. Vedle studia se zaměřuje na jazzovou nebo folkovou hudbu. Pedagogicky působí na ZUŠ Bohuslava Martinů v Poličce a na ZUŠ Františka Jílka v Brně.

Štěpán Vīcenec je absolventem brněnské konzervatoře a JAMU. Nyní započne sedmý semestr bakalářských studií na Hochschule für Musik, Theatre und Medien v Hannoveru u Bence Bogányiho. Získal řadu ocenění v národních i mezinárodních soutěžích (Pro Bohemia Ostrava, Pardubické dechy, soutěž Karla Ditterse z Dittersdorfu ve Vidnavě, soutěžní přehlídka v Teplicích ad.). Byl členem Orchestrální akademie Filharmonie Brno, orchestrální praxi prošel v Českém národním symfonickém orchestru, Moravské filharmonii Olomouc, Czech Virtuosi, Slovanském komorním ansámbly, Junge Norddeutsche Philharmoniker a jako člen Slovenské filharmonie nebo NDR Radiophilharmonie v Hannoveru.

Jana Goliášová působí jako docentka na Hudební fakultě JAMU v Brně na katedře dechových nástrojů a je rovněž prodělkankou pro studijní záležitosti. Věnuje se komorní hře a spolupracuje s mnoha hráči na dechové nástroje (např. Vítém Spilkou nebo Václavem Kuntem).

Věra Drápelová studovala na brněnské konzervatoři u Lukáše Daňhela a nyní pokračuje na JAMU pod vedením Víta Spilky a Milana Poláka. Je členkou Orchestrální akademie Filharmonie Brno a aktivně působí v komorním tělese Klarinet Kvartet Brno. Je pravidelnou účastni-

cí mezinárodních interpretačních kurzů v Praze a klarinetových mistrovských kurzů.

Dana Drápelová působí jako docentka na katedře dechových nástrojů Hudební fakulty JAMU. Vystupuje v komorních souborech (časťo se svým mužem, klarinetistou Emilem Drápelou, je členkou souboru Sonata a tre), nezdídká interpretuje soudobou hudbu (premiérovala řadu skladeb českých autorů), nahrává pro Český rozhlas.

Dominik Gál vystudoval bratislavskou konzervatoř a JAMU v Brně ve třídě A. Vlasákové a J. Jiraského. Studium klavíru si rozšířil roční stáží na Hudební akademii v polských Katovicích. V rámci koncertní činnosti působí v České republice i zahraničí, je pravidelným účastníkem mezinárodních interpretačních kurzů. Byl stipendistou mezinárodních mistrovských kurzů The International Holland Music Sessions. V současnosti je studentem JAMU v Brně v rámci doktorského studia, kde se zabývá klavírní tvorbou Jana Nováka, a od roku 2019 působí jako pedagog hlavního oboru na Konzervatoři Brno.

Prosíme posluchače, aby zaujali svá místa včas a vypnuli své mobilní telefony. Změna programu a účinkujících vyhrazena!

VELIKONOČNÍ FESTIVAL DUCHOVNÍ HUDBY, 2.-16. 4. 2023
Festivalové téma 30. ročníku: **Přetváření**

NE 2 | 4, 19.00, katedrála sv. Petra a Pavla

AŤ MĚ SRDCE HOŘÍ

Musil: Stabat Mater

solisté a spojené brněnské sbory
Filharmonie Brno, dirigent Tomáš Krejčí

PO 3 | 4, 19.30, kostel sv. Augustina

ZE VŠECH SIL

Charpentier: Méditations pour le Carême

Hořinka: Ze všech sil, premiéra

Cappella Mariana

Kompletní program na velikonocni-festival.cz

Filharmonie Brno, příspěvková organizace

Komenského náměstí 534/8, 602 00 Brno, ☎ +420 539 092 801

www.filharmonie-brno.cz, www.salprobrno.cz

B | R | N | O | jihomoravský kraj

Statutární město Brno finančně podporuje Filharmonii Brno.

Vybrané koncerty se konají za finanční podpory Jihomoravského kraje a Ministerstva kultury ČR.

67.
koncertní
sezona
2022
2023

Mladá krev
aneb Hudba zblízka
Komorní cyklus členů
Orchestrální akademie
Filharmonie Brno
a hostů

3. abonentní koncert

Besední dům

22|3|2023

Filharmonie
Brno Philharmonic

GENE KOSHINSKI, TIM BROSCIOUS

360 pro dva hráče na bicí nástroje | 7'

David Paša bicí nástroje
Lenka Titzová (j. h.) bicí nástroje

CARL MARIA von WEBER

Fagotový koncert F dur op. 75 (výběr) | 14'

2. Adagio

1. Allegro ma non troppo

Štěpán Vicenec (j. h.) fagot
Jana Goliášová (j. h.) klavír

JOHAN GOTTFRIED HENDRIK MANN

Klarinetový koncert c moll op. 90 | 21'

1. Allegro energico

2. Intermezzo: Andante

3. Finále: Tempo di Polacca

Věra Drápelová klarinet
Dana Drápelová (j. h.) klavír

přestávka | 20'

EINOJUHANI RAUTAVAARA

Incantations (Inkantace),

koncert pro bicí nástroje a orchestr (klavír) | 24'

1. Pesante

2. Espresso

3. Animato

David Paša bicí nástroje
Dominik Gál (j. h.) klavír

Orchestrální akademie Filharmonie Brno (OAFB) je projekt, který umožňuje mladým talentovaným hudebníkům – studentům či čerstvým absolventům hudebních škol přijímaným na základě výběrového řízení – získat orchestrální praxi v profesionálním tělese. Filharmonie si touto cestou vychovává nové generace hráčů, kteří jednou mohou usednout do jejich řad. OAFB má za sebou osm sezon fungování a její plody jsou na první pohled zjevné: někteří její absolventi jsou členy našeho orchestru, jiní se do něj pravidelně vrací vypomáhat. Význam a cennost této zkušenosti pro umělecký růst mladých hudebníků i pro budoucnost orchestru jsou tak nezpochybnitelné.

Dvouleté působení v OAFB ovšem skýtá jejím členům nejen možnost orchestrální praxe, ale také příležitost prezentovat své schopnosti v komorní hudbě, a to v koncertní řadě nazvané **Mladá krev**. Cyklus si v uplynulých sezonách získal početné publikum, které oceňuje mladicky strhující projevy účinkujících, atraktivní rozmanitý repertoár a v poslední řadě i podmanivou atmosféru těchto koncertů, při nichž je sál Besedního domu intimně nasvícen, atypicky rozestaven a hudebníci jsou v něm takřka na dosah, jak ostatně naznačuje podtitul cyklu **Hudba zblízka**.

Quey Percussion Duo tvoří **Gene Koshinski** (1980) a **Tim Broschious** (1980), kteří v tomto uskupení působí již více než dvacet let, během nichž se věnovali koncertní činnosti a na svých turné procestovali mnohé země světa. Zároveň však duo stabilně působí i ve sféře vzdělávání, a to na oddělení bicích nástrojů při University of Delaware ve Spojených státech. V jejich repertoáru se střetává množství žánrových i kulturních vlivů, které ústí v živou syntézu klasické i populární hudby a world music. Kolektivně se zabývají rovněž kompozicí a z jejich spolupráce takto vzešla, kromě mnoha dalších, i skladba **360** (2018). Původ názvu skladby se ihned vyjasní při pohledu na užitou sestavu bicích nástrojů. Té dominuje korpus bubny, který oba hudebníci sdílí. Kompozice se vyznačuje kontrastem do sebe vzájemně zapadajících partů, které tvoří jednou postupně se rozvíjející proud a jindy násobně opakované buňky připomínající spíše strukturu rockové hudby.

Během svých cest mezi lety 1811–1813 navštívil **Carl Maria von Weber** (1786–1826) několikrát též Mnichov, kde slavil úspěch zejména s *Concertinem pro klarinet* nebo později se svými *Klarinetovými koncerty č. 1 a 2* psanými pro klarinetistu tamějšího dvorního orchestru Heinricha Bärmana. Získal si takto pozornost početné množiny členů zmíněného tělesa, kteří se jej doprošovali, aby pro ně rovněž zkomponoval sólový koncert, jak skladatel sděluje Gottfriedu Weberovi v dopise z 30. dubna 1811. Nakonec z těchto zájemců vyslyšel pouze dva, z nichž jedním byl fagotista Georg Friedrich Brandt. Weber na koncertu pracoval mezi 14. a 27. listopadem 1811 a již 28. prosince odehrál Brandt v mnichovském Hoftheateru jeho premiéru. Provedení se posléze dočkal v několika dalších evropských městech včetně Prahy v době, kdy Weber zastával post operního ředitele Stavovského divadla. Později, roku 1822, vzešla z dohody s nakladatelstvím Schlesinger o vydání ně-

kolika Weberových starších děl revize kompozice, jež zahrnovala spíše drobné změny v zápisu a prodloužení některých orchestrálních sekcí.

Fagotový koncert F dur op. 75 tvoří tři věty, z nichž poslední *Rondo: Allegro* dnes večer nezazní. S oběma tématy první věty *Allegro ma non troppo*, tradičně v sonátové formě, se máme možnost poměrně dobře seznámit hned v orchestrální introdukcii, do značné míry využívací hudebního materiálu následující expozice. Sólový part, bohatý na dlouhé stupnicové běhy a odvážné melodické skoky mezi vysokým a hlubokým rejstříkem, využívá celý dobově dostupný ambit nástroje. Tento svůj charakter neopouští zcela ani ve druhé větě, lyrickém *Adagiu*. Přes takto jednoznačně instrumentální povahu ale v partu přece jen nelze zapřít chvíle zpěvnosti.

Dnes v podstatě zapomenutý nizozemský skladatel **Johan Gottfried Hendrik Mann** (1858–1904) byl již od dětství vyučován hře na klavír i kompozici. O nadějných pracích tehdy třináctiletého Gottfrieda se pochvalně vyjadřoval například německý skladatel Max Bruch. Kromě německých romantiků byl výrazně ovlivněn soudobou francouzskou hudbou, již představovali zejména Camille Saint-Saëns, Léo Delibes či Jules Massenet a se kterou přišel do kontaktu během své cesty do Paříže na podzim roku 1879. V rodném Nizozemí působil v prvé řadě jako dirigent, který mimo jiné organizoval lidové koncerty, jež vzhledem k cenové dostupnosti navštěvovala ve velké míře i amsterdamská dělnická třída. V roli skladatele si pak dobovou chválu vydobyl zejména svými operními fantasiemi pro klavír.

Klarinetový koncert c moll op. 90 napsal Mann roku 1885 a věnoval jej tehdy slavnému nizozemskému klarinetistovi Christiaanovi P. W. Kriensovi. *Allegro energico*, první věta tohoto třívětého romantického koncertu, vplývá velmi pozvolna do nadcházejícího *Intermezza: Andante*, jemuž se už ve svém závěru počíná připodobňovat. Finální třetí věta svým označením *Tempo di Polacca* odkazuje k polonéze ve třičtvrtovém taktu. Hudební jazyk staví hojně na sekvencích a rozhodně nešetří ani virtuózními běhy a arpeggii. Sólista pak dostává prostor hned v několika kadencích, které kromě *Finále* najdeme i ve větě první.

Až po několika tvůrčích obrazech dospěl **Einojuhani Rautavaara** (1928–2016) k dobře rozpoznatelnému stylu, s nímž je dnes primárně spojován. Ten těží z návratu k tonální romantické koncepci, do níž však zapojuje mnohé techniky, které si skladatel osvojil například během svého avantgardního období v 50. a 60. letech, a příznačně polytonální harmonie. Charakteristické je pro Rautavaaru mystické ladění hudby samotné i jejich programních námětů. Dilem, které se vyznačuje těmito typicky rautavaarovskými kvalitami, jsou nesporně **Inkantace** pro bicí nástroje a orchestr (2008). Podnět pro napsání díla dal skladateli skotský perkusionista Colin Curie. V jejich společné korespondenci později promlouval do některých strukturních i instrumentačních detailů a Rautavaara mu po dokončení práce nechal ve třetí větě prostor pro vlastní invenci v podobě kadence vedoucí k finále skladby. Tu zkomponoval Curie během tří týdnů a stala se víceméně součástí díla. Premiéra jím pak byla odehrána v Londýně roku 2009.